

Muur van Veilige Bewaring. De Hoge Hut lag knus en beschermend als een slakkenhuis boven ons en tot m'n opluchting was er geen blaf te horen. Maar toen ik naar de nacht boven de Muur keek, nou toen stopte m'n hart met hupsen en stierf m'n adem weg. Want toen zag ik hem, rond en stinkend en gaten knauwend in de wolken: een volle, bolle Duivelmaan.

Ik vloog naar binnen. Maar voor ik de deur achter me kon dichtslaan om te zorgen dat de rest van ons geen gevaar zou lopen, kwamen m'n tien zusters allemaal al naar voren gerend.

'Hier blijven!' zei ik.

M'n zusters knoopten hun bontjassen dicht en sloegen hun hoofddoeken om.

'Dat is loeidom en levensgevaarlijk, zusters!' zei ik.

'Ga terug naar bed,' zei ik.

Maar wat ik ook zei, ze knipten gewoon hun zaklampen aan en drongen langs me heen om achter Annie aan te kleppen.

Nou.

Nou, toen spuugde ik dus van kwaadheid. De slaapzaal was leeg, op wat hoopjes stro na.

Leeg stro en een aanzwellend *BAM BAM BAM*.

BAM BAM BAM, wat niks anders was dan onze lijpe zuster Maria Liphook, die in het Hol onder ons met haar hoofd tegen de deur bonsde om mee te doen aan alle drukte.

Dat kon er nog wel bij. Maar niet heus.

BAM BAM BAM deed Maria, dus begonnen de varkens van hiernaast ook nog eens met hun snuit tegen de deur te beuken alsof ze de maat sloegen – en niks liever wouen dan dat de Hoge Hut ook wakker werd.

Er zat dus echt niks anders op. Ik knoopte m'n hoofddoek om en stak m'n hoofd voorzichtig buiten de deur. Achter het hek lag het rozenkweekveld er vredig en wit bij als een reuzenwolk en in de Hoge Hut was nog niks geen geschuifel te horen. Dus

toen deed ik het. Ik deed het. Ik pakte een zaklamp en rende om het gebouw heen naar de deur van het Hol. En in de verte klonk Truly's gejammer vanuit de slapende rozen, ergens onder die valse, vuile Duivelsmaan.

'Kom, Maria,' fluisterde ik, toen ik de grendels had weggeschoven en m'n mond barschte open in de mooiste lach die ik in huis had. 'Maar wel heel stil zijn. Ik hoop dat je maag bestand is tegen wat we te zien krijgen.'

We holden naar de oostkant, Maria en ik, tussen de rijen rozen door. Ik had haar grote aardappelhand gegrepen en zij stoof op haar aardappelvoeten over het pad. Met gebogen hoofd en ijswolkjes ademend holden we, terwijl de modder koud en sliertestig onder onze rennende voetzolen glibberde.

Na de Glamis Castles schoten we de Silver Anniversaries in, waar de knoppen strak dichtzaten en wit waren als in lijkwades gewikkelde muizen, en renden dwars door de wolk van geur die zo'n volmaakt schild vormt tegen Zijn Duivelse stank van boven. Halverwege stopte ik om te luisteren of ik zusterlijke onrust hoorde, maar het enigste wat er te horen viel was dat zielige ge-
OE.

Met onze ellebogen duwden we beschermende doorns opzij en vlogen verder tussen de rijen door, op zoek naar Truly. Truly, die het bij het eten zo druk had gehad met het vingermeten van de gaten in het hemeldeksel en het giebelen met Annie dat ze haar soep koud had laten worden. Truly en Annie die maar niet ophielden met giebelen. 'Dat vertellen we je nog wel,' toen ik kwam vragen waarom.

Weg uit de Silver Anniversaries, de nieuwsgierige Icebergs in, waarvan de bloemen wakker werden en achter onze rug begonnen te knikken en elkaar aanstootten. Ik stak m'n hoofd boven de rijen uit om naar adem te happen en rond te kijken. Elf gele

lichtjes scharrelden rond bij de Oostmuur. ‘Ze zijn bij de Boules, Maria! We zijn er bijna.’

We vlogen op de Boules de Neige af. En daar, tussen het dikste en witste, meest Hemels geurende gewas van de tuin, in de zwarte schaduw van onze Muur van Veilige Bewaring, vonden we een kring van opengevallen monden, een omgevallen ladder en onze zuster, Truly Polperro, als slodderig over een struik geslingerd wasgoed.

‘O, Truly,’ zei ik en ik liet Maria’s hand los en drong me naar voren om beter te kunnen kijken. Daar lag Truly, zonder hoofddoek en zonder bont. In het licht van de zaklamp waren haar bungelarmen bleek als melkvel. Haar keel was even wit als de arme bloemblaadjes die ze had geplet en vermoord. En haar gezicht hing achterover tussen de geknakte doorns. Ja, Truly lag met haar knekelbleke gezicht open en bloot onder de Duivelmaan.

Knekelziek, zo voelde ik me toen ik dat zag.

‘Kijk uit,’ zei Annie en ze duwde me opzij om haar eigen bontjas over Truly heen te gooien.

‘O, Annie,’ fluisterde ik, ‘ze heeft ’t echt gedaan, hè?’ En inenen tuimelden de woorden onstuitbaar uit m’n mond, zoals ze dat soms doen. ‘Ze is open en bloot die ladder op gegaan, hè? O, Annie, moet je haar gezicht zien. Ze was niet... ze heeft niet... o, Annie, als ze nou maar niet...’

Maar Annie trilde zo erg dat ze niks terug kon zeggen. En m’n andere zusters zeiden ook niks. En Truly zei ook niks. O, nee. Truly hing alleen maar in die stomme kapotte struik en bleef maar jammeren. ‘OEOEOEOEOE,’ jammerde ze. ‘AUWWW.’

En ik zeg het niet graag, maar op dat moment kreeg ik een oplawaai.

Die kwam van m’n zuster Nancy Nunhead. En ik kan het net zo goed meteen vertellen, maar Nancy is niet de meest welge-

manierde zuster die we ooit hebben gehad. Vast en zeker omdat ze zo graag bij de varkens zat.

‘Wel alle duivelspikken,’ zei Nancy en in het licht van de zaklamp krompen haar varkensoogjes tot etterpuisten. ‘Lekker idee van je.’ Ze wees met haar lamp naar de uitgerekte schaduw van Maria Liphook die aardappelig tussen de rijen Boules verdween en de ene na de andere volmaakte bloem verpletterde en als een bezetene jammerde vanwege de doorns waarmee ze zich beschermden. ‘Heel slim van je om die lijpo mee te nemen.’

‘Hou je kop, Nancy,’ zei ik en ik had eigenlijk naar haar willen spugen. Maar we hadden al genoeg aan ons hoofd en konden niet nog meer gedoe gebruiken. ‘Niet te ver, Maria,’ riep ik. ‘Blijf in de buurt.’

Nancy snoof. ‘Alsof zo’n prutkop dat snapt.’

Toen deed ik het toch. Ik spugde naar Nancy, een kloddertje maar.

En dus haalde Nancy uit met haar vuist.

En dus vergat Annie haar bibbers en draaide zich stampvoetend om. ‘Krijg de pestpokken, jullie. Wees nou even stil.’

Maar de enigste die stilviel was Truly.

En daar begon het mee. Ja, dat was het begin van de ondergang, toen Truly Polperro stilviel op het moment dat ze dat niet had moeten doen, nadat ze had geklommen waar dat niet mocht en zich had vertoond waar dat niet mocht. Eigenlijk hadden we er dus ook niet raar van moeten opkijken dat het Truly’s ondergang betekende. Toch?

Waar we wel raar van opkeken was dat het niet alleen Truly’s ondergang betekende, maar die van ons allemaal.

Ja, daar tussen de Boules stond de ondergang van onze Tuin op het punt te beginnen. En daar kon niemand niks tegen doen. Helemaal niks.

Roodhuiden

Nou ging Truly niet meteen dood. Nee. Want toen haar ge-*oe* was opgehouden en wij allemaal in onze bontjassen stonden te bibberen en van de ene voet op de andere wipten en ons best deden niet te luisteren naar Sandra, onze oudste en mooiste zuster met haar kippenhersens, die de gedachte hardop uitjammerde die ons allemaal be kroop – ‘Gaat Truly eraan? Komt er nou een duivelman over de Muur gesprongen om haar mee te sleuren naar de Krochten?’ – nou, precies op dat moment scheen Annie met haar zaklantaarn op Truly’s mond en zei: ‘Haar lippen bewegen.’

Tuurlijk stonden we toen allemaal paf.

En tuurlijk was Annie St Albans er als de kippen bij. Voor iemand haar kon tegenhouden schudde Annie haar krullen naar achteren en legde haar oor tegen Truly’s lippen. Dus kon niemand anders horen wat Truly zei. En dat is belangrijk om te onthouden. Vanwege de ondergang die daarna kwam. Heel belangrijk.

‘Echt, Truly?’ zei Annie. Ze deed een stap naar achteren en fronste. ‘Weet je het zeker?’

‘Wat zegt ze, Annie?’ vroeg ik en ik kwam er snel bij staan. ‘Heb je me nodig, Annie? Zal ik haar een vraag stellen uit de Appendix?’

Maar Annie stond te ingespannen over Truly’s lippen gebogen om me te horen.

Annie fronste en knikte en fronste en bleef knikken. En halverwege een knik stopte ze en staaarde ze in Truly’s open mond.

‘Wat zegt ze, Annie?’ zei ik.

Annie slikte haar lang ingehouden adem door voor ze woorden vond. ‘Geen roodhuiden, zeg je? Dat snap ik niet, Truly. Daar snap ik niks van.’

En alle lucht vloog m’n keel uit en zwarte angst vloog naar binnen.

‘Zeker weten geen roodhuiden?’ zei Annie. ‘Helemaal niet?’

En al m’n zusters, ik ook, riepen: ‘Roodhuiden? Wat zegt ze over de roodhuiden, Annie?’

En Annie zei: ‘Zeg dat nog eens, Truly. Vertel ’s wat meer over de roodhuiden.’

Maar dat deed Truly niet.

Nee, het spijt me dat ik het zeggen moet, maar haar lippen vielen open en hoe vaak Annie ook tegen haar zei: ‘Ik ben het. Annie. Je eigen Annie. Tegen mij kun je praten, Truly,’ en hoe vaak Annie ook met haar zaklamp zwaaide en aan Truly’s armen trok, het leek erop dat Truly Polperro van plan was na die verschrikkelijke dingen die ze had verteld nooit geen woord meer te zeggen. Tegen niemand.

Op de rand van de Muur kraste een uil waaks naar de Duivelmaan.

‘We moeten haar eraf halen. Nu meteen,’ zei iemand.

Dat kon niemand anders wezen dan Dorothy Macclesfield, die naar de struik toe was komen hopsen. ‘Onze arme Dorothy’ noemde Tante haar, omdat ze was uitgegroeid tot zoiets spich-tigs en schichtigs en teleurstellends. ‘Laat alle hoop varen, gij die hier binnentreedt,’ zei Tante vaak. Wat wel zielig was voor Dorothy als ze ten Strijde zou trekken, maar ons maakte het niks uit, want ze had een hoofd vol goede ideeën, zo vol dat het altijd heen en weer wiebelde. En op dit moment wiebelde Dorothy’s hoofd zowat van haar nek.

Ze pakte Truly’s pols en keek hoe hij terugviel op de geknakte

takken. ‘Weet je nog dat Marius in de Demo vast komt te zitten op de barricades en dat Tante dan naar ’m toe rent en ’m op een brancard helpt?’ zei Dorothy. ‘Nou, wij moeten ook een brancard maken van twee bontjassen en Truly erop leggen, maar kijk wel uit voor haar nek.’ Dorothy keek over de rozen naar de zwarte veeg erf daarachter. ‘We moeten snel zijn. We zijn al veel te lang op Verboden Terrein.’

Een goed stel hersens, die Dorothy, zoals ik al zei.

‘Oudste zusters, pak samen met mij ieder een kant van Truly, voorzichtig alsjeblieft.’

Maar nog voordat iemand van ons een been had vastgepakt snerpte er een gil vanuit de Silver Anniversaries. Een hele harde, die maar doorging, als van een varken dat van snuit tot staart wordt opengekliefd.

En m’n botten veranderden in drilpudding. Allemaal. En m’n oren suisden van twee klappen tegelijk.

‘Wel alle duivelspikken, Flap, ik zei toch dat daar herrie van zou komen? Ik zei toch dat je die prutkop niet mee moest nemen? Dat heb ik toch gezegd?’

‘Hou op, Nancy,’ fluisterde Dorothy. ‘Misschien gilt Maria alleen maar om de doorns, misschien is dat het.’

Maar dat was het niet. Want nu kwam de gil op ons afgerend. En toen hoorden we er iets achteraan komen. Keffend. Maria Liphooks gegil werd achternagezeten door gekef en dat kon maar één ding betekenen in deze vreselijke nacht.

‘We zijn er geweest,’ jammerde Sandra.

‘Echt,’ zei Nancy.

En dat waren we echt, want achter de gillende Maria Liphook en dat gemene gekef kwam nog iets anders – het enigste geluid waarvan bekend was dat de maden er direct van uit hun eitjes kropen in je maag: ‘I feel pretty, oh so pretty, I feel pretty and witty and bright...’

Sandra liet een snik ontsnappen. Annie stormde op Truly af om haar gezicht te bedekken met haar bont. Nancy gaf me nog een oplawaai. En al onze jongere zusters begonnen te jammeren.

‘Ssst!’ siste Dorothy. ‘Zaklampen uit en rennen.’ Ze draaide zich om, maar zag alleen de Muur van Veilige Bewaring voor zich.

En hoe graag ik ook naar Nancy wou spugen en wou roepen dat het niet mijn schuld was dat Maria Liphook wakker was gemaakt door een kudde zusters met hun hersens in hun kippenpoten, Dorothy had wel gelijk: daar was geen tijd voor, want achter de rozen kwam het gezang dichterbij: ‘I feel charming, oh so charming, it’s alarming how charming I feel...’

Ik moest het wel op een lopen zetten, achter m’n zusters aan, naar de enigste verstopplaats in de buurt – de schurftbladerige hondsrozen die nergens anders goed voor waren dan voor prikken en die langs de onderkant van onze koude stenen Muur groeiden.

Nog geen twee tellen later kwam onze sloomhoofdige zuster de Boules in stormen gevolgd door de vlooienbaal die naar haar enkels hapte. Maria kwam tot stilstand en keek naar Truly alsof ze haar in haar hele armzalige leven nog nooit eerder had gezien. Ze bleef daar maar staan alsof ze een bord was waarop stond ‘Deze kant op voor de nichten op Verboden Terrein’. Dat ontbrak er nog maar aan. Echt.

Ik stak m’n hoofd uit de stekels. ‘Maria, hier! Maria Liphook! De hondsrozen! Kom!’

Ik stormde naar haar toe, schopte de hond van haar weg en trok haar tussen ons in. Ik liet me langs de Muur naar beneden glijden en legde m’n hand stevig over haar lijpomond. Dertien hoopjes bont en zesentwintig drilpudding-oogballen, weggekropen in het onkruid, spitsten hun oren en hielden hun adem in, terwijl het lied steeds dichterbij kwam.

Al snel hoorden we tussen het zingen door ook het slaan van een stok: 'See the pretty girl in that mirror there?' Mep mep.

Ik kroop nog dieper weg in m'n bontjas en hield me stiller dan een slak tussen de knoppen. Of als een worm. Als een worm was beter. Die kunnen stilletjes de veilige grond in verdwijnen. Geluidloos onder de grond ademen, dat kunnen wormen.

'Such a pretty face, such a pretty dress, such a pretty smile...'

Inenen was het stil. Het lied was in de Boules de Neige aangekomen en we konden geen kant op.

Ik perste m'n ogen dicht en probeerde de bibbers uit m'n boten te houden. Ik drukte Maria's mond dicht en tastte met mijn vrije hand rond, op zoek naar zusterlijke warmte. Het waren Nancy's worstvingers die ik naast me vond, dikke pech. Maar maakt niet uit, ik greep ze toch.

Boven op de Muur kraste de uil. Ik hoorde niks anders in m'n oren dan m'n eigen beukende hart.

Tuurlijk kwam die hond toen naar de hondsrozen toe en gromde en snuffelde en hapte naar tenen. Een paar tellen lang was er niks anders in de Tuin te horen dan het krassen van de uil, het snuffelen van de hond en het geluid van een dop die van een fles werd geschroefd. Heel even kreeg ik de hoop dat het alleen maar een ommetje voor de spijsvertering was, dat ze een slokje medicijn nam en dat het zingen dan weer zou omdraaien richting erf en dat we sneller terug zouden zijn in onze slaapzaal dan m'n zuster Mary Bootle *Supercalifragilisticexpialidocious* kon zeggen. Ik draaide me net om naar Nancy om dat in haar oor te fluisteren, toen een stem zei: 'Merkwaardig, de Boules de Neige hebben opeens een bult.'

En al m'n hoop dat we ongemerkt weg zouden kunnen glijpen stierf een stille dood.

Wit licht viel de hondsrozen binnen en zwalkte over ons

heen. ‘Toto! Toto-snoes, ga bij dat akelige onkruid vandaan en kom onmiddellijk hier!’ zei de stem.

En ik wil hier best zeggen dat die stem tuurlijk aan onze allergenste Tante toebehoorde en zoals *Ophelia Swindon Deel III: De gloriejaren* het zoveel beter zegt dan ik zou kunnen: ‘Haar gouden keeltje werd alom bewonderd. Krachtig als het Spook van de opera, loepzuiver als Poppins, liet het wegvallen van deze stem uit de theaters van de West Midlands een leegte achter, even onmetelijk als een zwart gat, een toestand even verlaten als een moederschoot, een herinnering die meer diepgevoelde rouw oproept dan de dodo op het menu van de Indische Oceaan.’

‘Uiterst merkwaardig, zoals ik zojuist al zei. Er lijkt een gezwel te groeien in dit bosje Boules. Kijk nou, Prinses, stukjes bot en bont en haar. Hemeltjelijf, wat een rommeltje. En weet je, Prinses, dat is heel treurig nieuws, want kankergezwellen zijn altijd slecht nieuws. Die zaaien zich namelijk uit, weet je, en binnen de kortste keren hebben ze elke centimeter van een verder gezond orgaan opgeslokt. Voor je het weet gaan ze op rooftocht en vernielen jaren van Liefdevolle Zorg, om maar te zwijgen van de best uitgestippelde toekomstplannen.’ De fles met medicijn klotste. ‘Dus wat zullen we in hemelsnaam met dit gezwel doen?’

Iemand kermde. Iemand anders slikte haar tranen weg.

Tantes stem werd boterzacht. ‘We moeten er uiteraard alles aan doen om te voorkomen dat het zich uitzaait. Dat mogen we echt niet laten gebeuren. Wat zeg je, Prinses? Dat we geen keus hebben? Een dame heeft altijd keus, lieverd. Maar ik vrees dat onze mogelijkheden in dit geval wel enigszins beperkt zijn.’

Nancy trok aan m’n hand. Ik opende met tegenzin een oog om te zien wat zij zag. Onze lieve Tante stond met de strafstok in de Boules te poken. Ze hield haar lamp hoog in de lucht, waar-

door haar schaduw beschermend als een muur over de struik viel waar Truly overheen hing.

Tante hakte met de strafstok in op de struik en zuchtte. 'Ik vrees dat we hem om zullen moeten hakken. Of tot pulp moeten hakselen. Wat denk jij, Toto-snoes?'

Een warme traan viel op m'n linkerwang en stroomde haastig weg.

'Wat zeg je?' De schaduwshedel van Tantes hoofd boog zich omlaag naar de vlooiënbaal die met haar achterste tegen de rozenwortels schurkte tegen de jeuk. 'Lijkt omhakken je de beste oplossing? In kleine stukjes hakken en die opzuigen? Werkt dat het beste? O, maar verdorie, ik heb geen hakmes bij me. Wat zeg je? O nee, Prinses, ik denk niet dat die paar tanden en kiezen van je nog sterk genoeg zijn om hem kapot te krijgen. Maar wel heel lief aangeboden en vreselijk heldhaftig van je.' Tante schudde haar hoofd. 'Dan zullen we toch moeten terugvallen op plan B. De boel tot pulp slaan.'

'Kom op, Stokkemans,' zei Tante. De strafstok werd in de aanslag gebracht, in tweehandige paraatheid boven Truly. Ik kneep m'n huilende ogen dicht. Het hielp nu niks als ik aan m'n zuster dacht, echt niet.

'Zijn we er klaar voor, Stokkemans?' vroeg Tante. 'Ik hoop dat je genoeg energie hebt...'

'Stop!' riep iemand. Iemand in de hondsrozen. 'Niet doen!'
Nou.

Nou, dat was dus Annie St Albans. En niemand anders. Ze kwam uit de rozen tevoorschijn gesprongen als een toonbeeld van haar eigen domheid. En de Duivel mag me komen halen als Annie niet rechtstreeks op Stokkemans afrende, alsof hij niet de gemeenste blauweplekkenmaker ooit was. Annie rende op hem af en riep: 'Niet slaan, Tante! Alstublieft! Ik ben het, Annie St Albans. En dat daar is geen gezwel, het is Truly Polperro.'

Nou, toen hield Tante haar lamp hoog in de lucht. En het licht kroop over haar zilveren bontjas naar boven, over haar kinnen en langs de kuil van haar gesmolten wang en in de kas van haar lege oog en liet de huid daarvan trillen. ‘Ben jij Annie St Albans, zeg je? En jij beweert dat zich daar iets Polperro-igs heeft genesteld? Hemeltjelijef, ik wist niet dat we tegenwoordig in dit deel van de Tuin ook al kinderen kweekten.’

Tante zette Stokkemans aan het werk om Truly’s bontjassen af te pellen. ‘Zeg, Toto, het wordt steeds merkwaardiger. Het lijkt erop dat m’n nicht gelijk heeft en dat er inderdaad een meisje in opgekruld ligt. Het is maar goed dat Annie St Albans toevallig net langskwam, anders was Truly Polperro nu misschien wel Truly Polpuree geweest. Wat zeg je, Toto? Moet Annie straf krijgen omdat ze op Verboden Terrein is? Ach, pupje toch, ik geloof dat je gelijk hebt. Ik geloof dat dat inderdaad helaas zo is. Ze is tenslotte duidelijk helemaal alleen hierheen gekomen, terwijl haar lieve zusters veilig als in het graf hun schoonheidsslaapje liggen te doen in de slaapzaal. Nietwaar, Annie?’

Had Annie me daar even een kuil voor zichzelf gegraven. En ze zat er tot over haar oren in. En als we niet uitkeken zou ze ons er nog in trekken ook. Want zowat het stomste wat je kon doen, was Tante een leugen vertellen, omdat ze die openknakte als een luis op een haar als ze hem vond. En ze vond ze altijd, ook al had ze maar één oog om mee te zoeken.

‘Ja toch, Annie?’

‘Nee, Tante.’ En geloof het of niet, maar dat was Dorothy. Ze was al uit de hondsrozen tevoorschijn gehopst voordat ik de kans kreeg om haar aan haar bont terug te trekken. Slimme Dorothy, die dit even niet zo slim aanpakte. ‘We zijn met z’n allen hier. We hoorden Truly gillen en toen zijn we hierheen gekomen omdat we bang waren dat er iets met haar was.’

Tantes lege oogkas zwenkte hortend naar Dorothy en het leek

alsof ze uit haar levende oog een traan veegde. Wat natuurlijk niet zo was, want Tante had geen tranen meer, omdat ze die allemaal had opgehuild na haar Zuuraanval.

‘Wat een solidariteit onder de zusters,’ zei Tante. ‘Schattig.’

Ik sloot m’n ogen weer, maar het was al te laat. De lamp ging met een zwaai naar de hondsrozen.

‘Huphuphup, koppies omhoog allemaal, voor Toto het in haar hoofd haalt om de struiken in te duiken en jullie allemaal aan stukken te scheuren. Mooi zo. Welnu, lieve appeltjes voor de dorst van me, wie van jullie wil het eerst bij Stokkemans komen?’

Nadat we straf hadden gekregen, duwden Annie en Nancy een kruiwagenlading Truly Polperro terug naar het erf. Ik maakte samen met Dorothy een nieuwe baal open en harkte die uit in het iele kamertje dat tegen onze slaapzaal aan gebouwd was. Dat was van witgeverfde baksteen en knus genoeg voor één persoon, met een eigen deur en grendel. De herstellkamer noemde Tante het, omdat daar hart en geest konden herstellen, en misschien ook wel kapotte lichamen, zoals dat van Truly Polperro, als ze geluk had – misschien zou het zo gaan.

Annie en Nancy legden Truly neer en stopten haar in onder haar bontjas. Annie haalde stukjes konijnenbont uit onze hutkoffer om haar voeten warm in te pakken. Dorothy ging het *Medisch handboek voor het hele gezin* uit het klaslokaal halen voor Tante.

Tante keek naar Truly die daar voor lijk of dromend op het stro lag. Ze nam een slok van haar medicijn en zei: ‘Nu heeft ze wel genoeg aandacht gehad. Huppettee, naar bed, nichten.’

En we werden buiten gezet en voor ik weet niet hoelang opgesloten in onze slaapzaal.